

Redactor: Toma Laszlo

Comitetul de organizare:

Feig Shimon

Feigenbaum Victor

Klein Erwin

Kinsky Ștefan

Laszlo Toma (redactorul broșurii)

Löwy Carol

Weinreich Lazăr

Weiss Gabriel

Wiener Gheorghe

Mai 1995

Tabloul absolvenților Liceului Israelit 1943-1944

În broșură sunt cuprinse informații și despre cei care au frecventat liceul în clasa 1936-1944 pentru perioade limitate.

Tabla de materii

Prolog	4
Câteva cuvinte despre Liceul Israelit din Timișoara	4
Epilog	7
Ausländer Gheorghe.....	8
Basch Edmund (Donci)	9
Erdélyi Ivan	10
Farago Feri	12
Feig Avram.....	13
Feig Simon (Șimi)	14
Feigenbaum Victor	15
Felder Harry	16
Friedland C. Alfred.....	18
Goldhagen Herbert	19
György Francisc	20
Harmat Ladislau	21
Hirsch Gabriel Jean	22
Jakab Iosif.....	23
Kallai Tiberiu	24
Kallai Victor	25
Katz Andrei	26
Kinsky Ștefan	27
Klein Erwin	29

Prolog

Ca urmare a condițiilor războiului, a ocupației Germane și a legislației antisemite de atunci din România, absolvenții seriei 1936-1944 a Liceului Israelit din Timișoara n-au fost admiși de comisia de bacalaureat la încheierea studiilor în vara anului 1944. Numai după eliberarea României de ocupația germană, în octombrie 1944, când Ministerul Învățământului a înființat comisii speciale de bacalaureat pentru examinarea absolvenților liceelor israelite, s-a înființat o astfel de comisie pentru elevii liceelor din Arad și din Timișoara. Lucrările comisiei au avut loc la sfârșitul lui Octombrie 1944, la Arad, care a fost recent eliberat de ocupația maghiară și care a fost bombardat aproape zilnic de aviația germană.

La împlinirea a 50 de ani de la acest eveniment ne-am hotărât să adunăm pe toți elevii acestei serii, care au urmat cursurile între 1936-1944, unii din noi fiind colegi încă din clasele primare. Desigur, cei care au fost invitați la această întâlnire nu au fost cu toții colegi pe tot parcursul anilor. O parte au început liceul în alte școli și au ajuns la Liceul Israelit în 1940 ca urmare a legilor antisemite. O altă parte au fost nevoiți să-și întrerupă studiile din cauza condițiilor de prigoană. Și o altă parte au reușit să plece - în ultimele clipe - din România și să ajungă în Palestina de atunci.

În amintirea acestor ani petrecuți împreună în adăpostul cald al Liceului Israelit din Timișoara este dedicată această broșură.

Câteva cuvinte despre Liceul Israelit din Timișoara

Timișoara este unul din cele mai vechi orașe din Transilvania, primele însemnări despre această cetate fiind de prin secolul XII. Comunitatea evreilor din Timișoara este și ea foarte veche: după unele date, familii de evrei izgoniți din Spania s-au stabilit în Timișoara prin 1515. În perioada următoare, în timpul ocupației de către turci, s-a format în Timișoara o comunitate de evrei sefarzi care au venit prin Istanbul. Existența acestei comunități a fost menționată în documentele de predare a cetății încheiate în 1716 de comandantul trupelor turcești cu comandantul armatei austriece, prințul Eugeniu de Savoya. În cimitirul vechi, de rit spaniol, se află morminte din perioada ocupației turcești, dintre care cel mai vechi este cel al lui Azriel Assad, decedat în 1636. În 1736 rabinul Meir Amigo și alți patru evrei din Istanbul au fost autorizați să se stabilească în oraș. Amigo a organizat viața comunitară a evreilor din Timișoara și a făcut mult pentru dezvoltarea comunității evreiești.

Odată cu dezvoltarea orașului și ca urmare a liberalizării treptate a regimului politic din Imperiul Austriac și apoi din Austro-Ungaria s-a dezvoltat și comunitatea evreilor din Timișoara ajungând la aproape 7.000 de suflete în perioada primului război mondial (cca 10% din populație). Dar, această comunitate mare n-a avut până atunci nici măcar o școală primară a ei.

Necesitatea unor școli evreiești a devenit din ce în ce mai acută, date fiind pe de o parte dificultățile de încadrare a elevilor evrei în școlile de stat, care erau focare de antisemitism, și pe

de altă parte necesitatea de a transmite generațiilor următoare în mod organizat și oficial tradiția evreiască.

În 1917 din inițiativa profesorului Marmorek și cu sprijinul societății "Hatikva" a luat ființă prima grădiniță evreiască iar în anul următor prima Școală Primară Israelită (cea din Iosefin), sub conducerea directorului Leopold Fleischer. În continuare, președintele comunității din Cetate, Dr. Adolf Vértes cere Ministerului Învățământului aprobarea pentru înființarea Liceului Israelit de Băieți care își deschide festiv cursurile în 4 noiembrie 1919 cu 658 de elevi sub conducerea profesorului Dr. Victor Deznai. În perioada următoare se deschide și a doua Școală Primară Israelită (din Fabric), condusă de către directorul Zoltan Szekely și se înființează Liceul Comercial Israelit (clasele 5-8), condus de către directorul Izidor Marton (Soma). Ceva mai târziu s-a înființat și Gimnaziul de Fete (clasele 1-4) condus inițial de Dr. Feodora Weiss.

Pentru adăpostirea Liceului Teoretic, Liceului Comercial și Gimnaziului de Fete s-a construit un complex modern de clădiri cuprinzând și un internat, situat în zona de vile a cartierului central (Cetate).

Programul de învățământ a fost bazat pe cel stabilit de către Ministerul Învățământului pentru școlile publice. Dar în afară de cursurile obligatorii, programele Liceului Israelit au cuprins și Limba Ebraică și Religie (studiul iudaismului și al istoriei poporului evreu). În consecință, de la începutul existenței sale, Liceul Israelit a constituit un centru de păstrare și cultivare a tradiției și culturii evreiești.

În anii care au urmat, școlile evreiești din Timișoara, în frunte cu Liceul Israelit, și-au îndeplinit cu cinste funcțiile pentru care au fost create. În special în perioada cea mai grea pentru evreimea din Europa, între 1940 și 1945, aceste școli au reprezentat un neprețuit adăpost cultural și sufleteș pentru tineretul evreu din Timișoara și din zonele din care evreimea a fost evacuată la Timișoara.

Succesele în această misiune s-au datorat în mare parte corpului profesoral și directorilor.

La început, liceul a fost condus de către Dr. Victor Deznai iar din 1925 de către Dr. Iosef Marcus. Ei au fost ajutați pe tot parcursul activității de un grup de profesori bine pregătiți și devotați misiunii lor de educatori.

Astfel clasa noastră a avut norocul de a avea ca profesori de matematică pe entuziaștii Herman Schwarz și Maria Neumann care ulterior au devenit amândoi cadre universitare, ca profesor de limba franceză pe neîntrecutul L. Kardos, iar ca profesori de limbi clasice pe directorul nostru înțelept Dr. Iosif Marcus și pe eruditul Friedrich Hauben. Ajutați de umorul lor înnăscut, profesorul Julius Gross a reușit să ne ușureze învățatul fizicii și chimiei, iar profesorul Wagmann a reușit să ne dea bazele necesare în istorie și geografie. Adalbert Kun a avut rolul dificil de a preda limba română într-o clasă în care majoritatea elevilor au avut limba maternă maghiară și pentru care literatura română a fost o obligație și nu o plăcere. La științele naturale am avut parte de doi profesori excelenți: Moise Fuchs și M. Redei. Profesorul nostru de muzică, Dr. Maximilian Eisikovits, personalitate cunoscută în cultura muzicală din România, a reușit să ne învețe să iubim și să înțelegem muzica, iar neuitatul Ladislau Kalman a reușit să ne introducă în tainele desenului geometric și artistic. Științele gândirii: Psihologia, Logica și Filosofia ne-au fost

predate inițial de regretatul B. Goldenblum care ne-a părăsit încă din timpul școlii, iar în continuare de veșnic tânărul Francisc Frucht care a devenit ulterior cunoscut în calitate de poet sub numele de Adam Anavi.

La religie (Judaism) am avut ca profesor un proaspăt absolvent al școlii de rabini, un tânăr drăguț și plin de energie, care mai târziu a devenit rabinul-șef al orașului și președintele comunității, pe Dr. Ernest Neumann.

Prof. M. Wider s-a luptat din greu cu noi în predarea limbii ebraice, care nu era o sarcină ușoară, dat fiind că o parte din elevi au venit din alte școli în care nu s-a învățat inițial ebraică. Tânărul profesor Goldstein s-a străduit mult să-l sprijine în această muncă - dar el ne-a părăsit în condiții tragice odată cu îmbarcarea lui pe vasul Mefkure (care a fost scufundat de germani (sau sovietici) în 1944).

Am lăsat la urmă pe fostul nostru diriginte, Dr. Victor Deznai care a știut să ne predea cu succes limba și literatura germană într-o epocă în care noțiunea de "german" era sinonimă cu dușmanul suprem. Cursurile lui de istoria artei și culturii, pe care le-am urmat în afara programului obișnuit, au contribuit mult la dezvoltarea noastră intelectuală.

În perioada anilor de război și-a dezvăluit Liceul Israelit calitățile sale deosebite. În toamna anului 1940, după ce elevii evrei au fost excluși din toate școlile, Liceul Israelit a fost cel care i-a preluat pe toți în grijă să și le-a asigurat condiții de învățământ mult mai bune decât cele pe care le-au avut înainte.

E de menționat că în același timp și corpul profesoral s-a întărit considerabil pentru că Liceul Israelit a primit și o serie de profesori evrei care înainte au predat în școlile de stat sau particulare. Și e de la sine înțeles că un profesor evreu era angajat la o școală de stat numai dacă era mult mai bun decât un alt profesor.

Dar în afara condițiilor de învățământ foarte bune, Liceul Israelit a fost în timpul anilor de război și de furie antisemită, o oază social-culturală pentru tineretul evreu. Într-o perioadă când intrarea evreilor era interzisă la toate locurile publice, inclusiv teatrul și opera, Cercul Cultural al Liceului a devenit centrul de viață culturală și socială nu numai pentru elevii "activi", dar și pentru o serie de absolvenți care s-au obișnuit să frecventeze ședințele săptămânale ale Cercului Cultural. Deseori au participat la aceste ședințe și tineri care au primit o învoire de câteva zile din detașamentele de lucru și care au folosit puținul lor timp la dispoziție pentru a se întâlni și a se culturaliza.

Și toate aceste activități au fost duse în condiții grele, din cauza evacuării clădirilor Liceului care au fost transformate încă de la începutul anului 1941 în spital militar german. Comunitatea, condusă de înțeleptul și neobositul Dr. Samuel Ligeti, nu s-a lăsat descurajată: a închiriat o vilă, a transformat o parte din birourile comunității în clase, ba chiar a renunțat la o parte din încăperile templului mare din Fabric în același scop. Adevărat că și elevii au reacționat la același nivel, dovedind o maturitate corespunzătoare situației speciale. Astfel, o parte din elevi, care, fiind născuți în 1925, au fost trimiși în detașamente de muncă încă din Aprilie 1943, n-au abandonat învățătura și, întrucât în primul an la muncă obligatorie cei mai mulți nu erau trimiși în afara orașului, au continuat să urmeze cursurile în orele de după programul de lucru. Școala, la rândul

ei le-a facilitat acest lucru prin faptul că lecțiile au fost programate după orele 14. Elevii au venit desigur mai târziu la cursuri dar, cu ajutorul colegilor care, fiind seria 1926, încă n-au fost mobilizați, s-au ținut la curent și și-au pregătit lecțiile în timpul nopții.

Rezultatele muncii devotate a corpului profesoral și a colaborării corespunzătoare a elevilor s-au văzut imediat după eliberare. Absolvenții Liceului Israelit au dat dovadă de o pregătire deosebit de bună în toate domeniile în care au ajuns să lucreze sau să-și continue studiile. Acest fapt s-a manifestat imediat după bacalaureat când, la examenul de admitere la Politehnica, care s-a ținut la scurt timp după bacalaureatul nostru, din primii 20 admiși, 19 au fost din rândurile absolvenților Liceului Israelit. Și, dacă citim biografiile care urmează, vom vedea că și în alte domenii de activitate, colegii noștri au dat dovadă de o pregătire bună și de o mare capacitate de adaptare.

Epilog

După terminarea școlii, care a fost urmată de eliberarea de sub ocupația germană, colegii noștri s-au răsfirat în toate direcțiile.

O parte și-au continuat studiile, altă parte a intrat în "câmpul muncii". De altfel, o parte din colegi a întrerupt studiile încă din 1940 datorită situației grele în care se aflau familiile lor. Drumurile parcurse individual de fiecare în parte se pot vedea din autobiografiile care urmează. Cea mai mare parte a colegilor se află azi în Israel, o parte mai mică în Germania, SUA, Canada și Australia. Șase colegi se mai află în România. Procesul de emigrare din România, care a început încă înainte de 1940 ca urmare a intensificării antisemitismului, a fost întrerupt în timpul războiului, reluat imediat după război, oprit apoi iar prin închiderea ermetică a granițelor și reluat din nou în funcție de bunul plac al guvernului român.

Biografiile anexate sunt în parte autobiografii ; pentru cei decedați, am încercat să reconstituim datele necesare, în funcție de posibilități. Biografiile care lipsesc se datoresc faptului că o parte din colegi nu au trimis biografii, iar pentru unii din decedați n-am găsit destule date.

Ausländer Gheorghe

Numele actual : Ausländer Gedalia

M-am născut în mai 1926 în orașul Timișoara.

Școala primară am absolvit-o în Araneag, județul Arad și în Hațeg.

Am făcut 4 clase de liceu în Liceul Israelit din Timișoara.

În anul 1944 am venit în Țară și am stat în Kibutzul Kvutzat Kineret și Kibutz Ein Zeitim de lângă Tzfat, care demult nu mai există.

Ieșind din Kibutz, m-am angajat la Poliția Engleză în Kibutzul Ramat Hakovesh de la care automat am trecut la Armată la Heil Handasa (geniu).

În Războiul de Independență din 1948 la care am luat parte, am fost rănit la picior după care m-am însănătoșit și am luat parte la toate celelalte războaie, afară de războiul din Yom Kipur, fiind concentrat pe loc, în moshavul Neve Yarak, lângă Petah Tikva, unde am locuit până la pensie.

În prezent sunt pensionar și locuiesc în Holon.

Basch Edmund (Donci)

Numele actual: Bashan Betzalel

Născut în 23.11.1925 la Timișoara

Grădinița și clasele primare am urmat în strada Frobl în Iozefin. La vârsta de 14 ani am lăsat școala și am învățat meseria de tehnician dentist.

În 1943 am fost concentrat la muncă.

După eliberare în 1944 am intrat la Hachsara la Hanoar Hazoni.

La sfârșitul anului 1945 am fost trimis la Jimbolia unde am lucrat la "Alia B" (emigrare ilegală).

Am trecut granița la Iugoslavia de 3-4 ori cu refugiați din Polonia și cu milioane de dolari, bani din care s-au cumpărat în Italia vapoare.

În Noiembrie 1945 după ce am fost suspectat de Poliție, am plecat cu prietena mea de la Hachsara (care este până astăzi nevasta mea) prin Ungaria în Austria.

În Austria am fost până în Septembrie 1947. Acolo ne-am căsătorit și ni s-a născut un băiat.

În 10.10.1947 am ajuns la Haifa cu un vapor legal, cu certificat. În Februarie 1948 m-am înrolat la Hagana și de acolo, în Aprilie, la Armată. În Armată am fost până în Octombrie 1971 când am fost eliberat cu grad de Maior.

După eliberare de la Armată am lucrat 3 ani la Ministerul Transporturilor și la Ministerul Muncii. Din 1975 până la 1990 am lucrat ca agent de vânzare. Din 1991 sunt pensionar.

În anul 1957 ni s-a născut o fetiță care este astăzi îngrijitoare de copii (grădinița).

În anul 1976, după o boală grea a murit băiatul, la vârsta de 27 ani.

Astăzi ca pensionar mă ocup cu casa mea și cu casa fetei mele.

Erdélyi Ivan

Data și locul nașterii: 14 Aprilie 1926, Timișoara

Școala primară din Timișoara-Elisabetin 1932-1936

Liceul Piarist 1936-1940

Liceul Israelit din Timișoara 1940-1945

Studii superioare: Universitatea "Victor Babeș" Cluj, specialitatea Matematică

Căsătorit cu Lidia Gininger la Alba Iulia, 2 septembrie 1950

Perioada postbelică cea mai neagră din viața mea : 14 Februarie 1959 - 5 Octombrie 1961. În urma cererii de pașaport de emigrare din România, am fost dați afară din serviciile noastre (în aceeași zi : 14 februarie 1959) soția de la Institutul Agronomic iar eu de la Politehnica din Timișoara, după opt ani de serviciu. Am stat un an și jumătate fără serviciu, la serviciul de plasare, unde umblam zi de zi; de câte ori se ivea un post am fost refuzat de cadre. Soția a găsit un post la Orșova și ne puteam vedea o dată pe lună. Foștii mei colegi de la Politehnica mă evitau ca și când aș fi avut ciumă. Singurul sprijin moral în perioada aceea a fost dat de familia Erwin Klein. Dânsul a încercat, cu un risc personal, să-mi obțină un angajament la o interpretare care prelucra statistici de producție, dar și această tentativă a eșuat din cauza intervenției cadrelor politice. În afară de familia Klein, cercul nostru de prieteni s-a restrâns la regretata familie Emil Stein, prietena noastră Magda Maringer, Klara și regretatul Janos Montag. În Septembrie 1961 am primit în fine un post de învățător la o școală elementară din Recaș (jud. Timiș).

În 8 Octombrie am fost anunțat oficial de aprobarea cererii noastre de pașaport pentru Italia (fără intervenții de bani-valută). În 30 noiembrie 1961 am părăsit țara.

Perioada din Italia: După primele zile în lumea liberă (Viena) unde am fost găzduiți de niște prieteni al răposatului meu frate, am intrat în Italia în 7 Decembrie 1961. Primul popas a fost feericul oraș Veneția unde, din banii obținuți prin vânzarea unor pachete de țigări și băuturi românești prin portarii unor hoteluri, ne-am delectat ochii în farmecele aceluia oraș, timp de două zile. Am petrecut o săptămână în vila unei rude italiene (prin căsătorie) lângă Lacul Garda. La Milano, vărul italian și un cumnat al lui m-au ajutat să obțin primul angajament în Italia; după nenumărate interview-uri, inclusiv teste profesionale, am obținut un post de muncă în diviziunea electronică (calculatoare electronice: computers, din era de mamut și brontozauri al acelei ramuri noi de știință) la Olivetti. Am lucrat acolo aproape 6 ani până la emigrarea noastră în Statele Unite ale Americii.

De ce am emigrat din Italia? Imposibilitatea de a obține cetățenia țării, într-o țară din care zeci de mii de muncitori emigrau anual în căutare de muncă. Dacă aș fi (ceea ce nu sunt) Dante Alighieri, aș caracteriza viața din Italia ca "Purgatoriul". După "Iad" am trăit în iluzia fericirii. Viața, pentru un imigrant într-o țară de emigranți n-a fost ușoară, în special soția a avut condiții de muncă istovitoare. Totuși, am devenit oameni liberi, am recâștigat o oarecare demnitate, după primii ani am achiziționat o mașină și am colindat Europa occidentală, din Sudul Italiei până în interiorul

Norvegiei și din Anglia până în Austria, cu nenumărate excursii în țara vecină: Elveția. În 1967 am acceptat oferta de Profesor Asociat la Universitatea din Kansas.

Perioada Americană. Desigur a fost un șoc, plecarea din cel mai modern și elegant oraș al Italiei: Milano, cu destinația o localitate de 14.000 de locuitori (Manhattan, Kansas) într-un stat din Midwest, care amintește de filme de cowboy. Din nou am înfruntat greutățile începutului. Lidia neputând să găsească serviciu în acea metropolă kansasiană, s-a apucat de studii și după doi ani a obținut o diplomă de Master în Science în specialitatea Biochimie. După doi ani, eu am primit o poziție de Profesor Asociat la departamentul de matematică al "Temple University" din Philadelphia, unde funcționez și astăzi. Philadelphia, un oraș frumos, deluros, cu o populație împesăritată de diferite rase și situată între New York și Washington, cu o tradițională cultură teatrală și muzicală, ne-a devenit orașul de rezidență definitivă. În 1972 am fost avansat în poziția de "Full Professor" de matematică și mi s-a acordat așa numita "tenure" care-mi asigură permanența postului meu de muncă. Între altele, Universitatea mi-a oferit prilejul de neprețuit de a petrece un total de 3 1/2 ani în Japonia cu munca de predare la Temple University Japan. Japonia a fost și rămâne pentru noi apogeul vieții noastre, în termenii lui Dante, un Paradis. Cultura Orientului Îndepărtat, relațiile sociale de acolo ne-au îmbogățit viața mult peste așteptările noastre.

Farago Feri

Numele actual : Frank Farago

Născut în Timișoara în 1926

Școala primară în Timișoara (1932-1936)

Liceul Teoretic Israelit din Timișoara (1936-1940)

Începând din copilărie am studiat muzica: vioară și pian.

Am părăsit Timișoara în 1947, trecând pe jos granița cu Ungaria într-o noapte și am ajuns la Budapesta. După un an și jumătate am avut norocul să ajung la Roma în Italia. Acolo am studiat muzica timp de doi ani la conservatorul Santa Cecilia.

Oficial am fost un refugiat. A izbucnit războiul corean și imigrarea în Statele Unite a fost stimulată. Am ajuns la New York în ziua de Rosh Hashana 1950. Am servit în Armată și apoi am fost demobilizat. Am urmat apoi cursurile de la Manhattan School of Music obținând gradele de Bachelor și de Master of Music, după care am urmat cursurile Universității Columbia din New York, unde am obținut gradul de Master of Music Education. După aceea am devenit profesor de muzică în diferite școli publice din New York și în același timp am fost organist la templul Beth Shalom din Roslyn Heights.

Am cântat în calitate de prim-violonist (concertmaster) în diferite orchestre din Budapesta, Roma, New Orleans și Napoli. Diferite compoziții și aranjamente făcute de mine au fost publicate în cărțile "Westbury Orchestra Folio și "A Natural For Strings".

M-am pensionat din învățământ în 1981 și m-am mutat în Florida. Am cântat în diferite orchestre, dar nu mi-a plăcut în Florida. De aceea m-am întors în Statul New York, dar de această dată în partea de Nord și nu în orașul New York.

Aici sunt fericit și nu vreau să mă mai mut.

Sunt căsătorit de mulți ani - avem trei copii și doi nepoți.

În continuare îmi plac vacanțele și plimbările în munți....

Feig Avram

Numele complex: Feig Abraham-Haim

Născut în 11.04.1924 la Sighet. A căzut în Războiul de Independență a Israelului.

După terminarea celor 4 clase primare la Ilia (lângă Deva) familia s-a mutat la Timișoara. Acolo a urmat, împreună cu fratele sau Simon, cursurile Liceului Israelit din Timișoara (1936-1940).

A făcut parte din mișcarea de tineret Bnei Akiva (tineretul sionist național-religios) și a fost printre fondatorii grupului din Timișoara. A învățat ebraică încă din România și s-a perfecționat ca meseriaș (ceasornicărie) în atelierul tatălui. În timpul celui de al doilea Război Mondial a fost trimis de guvernul român în lagăr de muncă .

După ocuparea României de către sovietici, în anul 1946, a reușit să fugă din România și să intre ilegal în Țară cu vaporul "Max Nordau".

S-a alăturat grupului de tineret al mișcării "Hapoel Hamizrahi" din Haifa și a fost unul din membrii devotați ai mișcării. A lucrat ca ceasornicar și în același timp a continuat să studieze ebraică urmând cursurile serale organizate de Secția pentru Cultură a Comitetului Național. A fost printre primii care s-au mobilizat la luptă pentru apărarea Țării și a făcut parte din batalionul de "religioși" al diviziei "Alexandroni".

A căzut eroic în luptele de la Kfar Saba în 13.05.1948, în ajunul declarării Independenței.

A fost înmormântat în cimitirul militar Nahalat Itzhak.

Feig Simon (Șimi)

Născut în 4.08.1925

După terminarea celor 4 clase primare la Ilia (lângă Deva) ne-am mutat la Timișoara unde eu și cu răposatul meu frate Avram (care a căzut în 1948 în luptele din Războiul de Independență) am urmat cursurile Liceului Israelit din Timișoara.

După terminarea primelor 4 clase de liceu teoretic (1936-1940) am continuat în Liceul Comercial condus de prof. Marton Izidor.

Am făcut parte din mișcarea de tineret Bnei Akiva (tineretul sionist național-religios) fiind membru în conducerea mișcării din Transilvania. În cadrul activității mele am fost delegat în diferite Forumuri și Congrese Sioniste.

În anul 1946 am participat la activitatea de emigrație ilegală "Alia Bet" spre Israel prin Iugoslavia.

În 1949 am ajuns în Tara și am făcut serviciul militar în Aviație.

În 1953 m-am căsătorit cu Festinger Klari, originară din Timișoara.

După ce am fost eliberat din Armată am fost angajat la Bank Leumi Leisrael, în filiala principală din Haifa unde am avansat treptat până la funcția de "procurist" și director de secție.

După o activitate de 36 ani am ieșit la pensie odată cu împlinirea limitei de vârstă de 65 ani.

Avem două fete cu câte 4 nepoți de la fiecare.

Feigenbaum Victor

Sunt născut la Timișoara la 1.02.1926

Studiile mi-am făcut la școala primară evreiască din Fabric și la Liceul Israelit din Timișoara. Am trecut bacalaureatul în anul 1944.

Pe lângă studii și munca obligatorie, bazinul de înot și terenul de sport de la "Igiena" au fost o parte importantă din viața mea.

Am început Facultatea de Medicină din Iași în anul 1944, iar după terminarea examenelor primului an m-am transferat la Timișoara, obținând titlul de medic în 1950.

În perioada de studenție am lucrat ca asistent la Anatomie, mai târziu ca extern, apoi intern la Clinicile din Timișoara. Această perioadă de lucru (ca extern și intern) a reprezentat primul salariu și a permis completarea studiilor teoretice cu muncă practică de spital.

Am avut profesori șefi de clinică personalități deosebite. Nu-i pot uita pe profesorii Mureșan, Danicico, Brînzeu, Bulbuca și Adam cu care am rămas în relații de prietenie și respect mulți ani de zile.

Visul meu de a deveni chirurg a solicitat o lungă perioadă de ucenicie spitalicească și un număr mare de examene și concursuri. Fiecare examen reușit a fost urmat și de schimbarea locului de muncă - astfel am cutreierat România în lung și în lat.

În 1965, ca medic primar, am revenit la Timișoara, iar în 1966 am fost numit Medic Șef de Secție la spitalul din Jimbolia unde am rămas până în 1976, anul de emigrare în Israel.

Norocul a făcut că după o întrerupere de numai 4 luni să pot continua munca spitalicească ca Medic Șef Adjunct de Secție la Spitalul Carmel din Haifa până în anul 1992 când am fost pensionat.

Din anii munciți în Israel, faptul că am reușit să predau studenților cursuri în limba strămoșilor noștri, a rămas ca o satisfacție deosebită. Îmi pare rău că nu pot povesti acest lucru nici profesorului Wider și nici profesorului Goldstein.

În anul 1949 m-am căsătorit cu Eva Bruckner, medic de copii (pediatru) care a decedat în 1992 după o căsnicie fericită de 43 ani. Am două fete, amândouă la Haifa și 6 nepoți.

M-am recăsătorit cu Judith Philipp, profesoară de pian; prin ea familia s-a completat cu încă un fiu și 2 nepoți - domiciliați la Beer Sheva.

Avem o familie mare cu multe griji și bucurii.

P.S. Continui să lucrezi până astăzi...

Felder Harry

Născut în 6 Martie 1925 la Viena. Acolo am urmat și primele 4 clase primare 1931-35 precum și 3 clase de liceu 1935-38 la I. Realschule. Venit în 1939 în România, având unele neînțelegeri cu un anumit domn Hitler. Luat din nou în primire "ABC-darul" și învățat românește. În Septembrie 1939 intrat în cl. 4-a la Liceul Israelit din Timișoara, întrerupt școala a 2-a oară pentru a servi patria cu lopata 1943-44 în diverse detașamente de muncă.

Din 1945-50 urmat cursurile Facultății de Construcții din Timișoara. În 1951 intrat la Sovromconstrucții la Oțelul Roșu; lucrat la făurirea industriei siderurgice pe șantierele din Oțelul Roșu și Reșița, urcând treptele ierarhice până la funcția de inginer șef de șantier gradul zero (cel mai înalt grad de atunci) ; am fost destituit cu ocazia inspecției ministrului adjunct de la Construcții, fiindcă am îndrăznit să susțin că nu se plătesc muncitorilor toate drepturile ce li se cuvin, ceea ce pentru timpul acele era o blasfemie la adresa eticei socialiste. În 1956 am plecat atunci la Ploiești, unde am lucrat mai întâi ca șef de șantier, șef grup de șantiere și la urmă șef serviciu Tehnic-Producție.

În 1962 m-am întors la Oțelul Roșu unde am lucrat până în 1972 ca specialist în proiectare și construire de cuptoare. Intoxicându-mă cu gaze la uzină a trebuit să părăsesc acest loc de muncă, unde am avut multe satisfacții materiale și profesionale. M-am angajat atunci la Arad unde am fost șef atelier proiectare, șef secție prefabricate, mecanic șef, etc.

În 1978, îmbolnăvindu-mă, a trebuit să mă pensionez, funcție pe care o dețin și azi. Cred că am fost victima ambiției mele de a dovedi că un evreu poate obține și funcții de conducere fără a face politică.

Sunt căsătorit din 1962; am un băiat de 29 ani, inginer în specialitatea Electronică - Telecomunicații, care în 1991 a plecat - spre durerea părinților lui - în Germania, să-și caute norocul; nu știu dacă-l va găsi?

Din păcate nu mă bucur de sănătate, așa că dorința mea de a lucra și de a face sport până la adânci bătrânețe, de a vedea lumea, nu s-a împlinit. Această stare m-a privat de a duce o viață sociabilă, m-a însingurat, dar la loteria vieții nu pot câștiga toți.

Regret din tot sufletul că nu pot participa la această frumoasă aniversare, căci această perioadă a tinereții noastre, cu toate greutățile prin care am trecut atunci, a fost totuși cea mai frumoasă, cea mai pură, în care s-au născut prietenii dezinteresate și căreia îi voi păstra amintirea veșnică.

Am să relatez **istorioare întâmplare în timpul liceului:**

Dacă vă aduceți aminte, cred că era în clasa a VI-a, am avut o profesoară de limba română, foarte fardată și... cam tare de ureche, pe numele de Ghimpeanu. În momentul când am dibuit noi că nu aude bine, am recurs la următoarea stratagemă atunci când ne punea întrebări în bancă și nu știam lecția: ne sculam atunci foarte cuviincioși în picioare și începeam să mișcăm buzele, însă fără a scoate niciun sunet. Ea, de rușine, nu îndrăznește să ne spună să vorbim mai tare, se făcea că ne ascultă și după ce terminam cu mișcatul buzelor, ne spunea: "Bine, stai jos!".

Întâmplarea s-a petrecut în sala aceea mare din curtea Templului (din Fabric), cred că era în cl.V-a. Era înainte de ora de istorie antică cu Prof. Hauben. În fața mea, în bancă stătea Fredi (Friedland). În așteptarea profesorului, neavând ce face, îl "buzăream" mereu, îi dădeam câte un bobârnac în ceafă, îl trăgeam de ureche (bineînțelese totul din prietenie) etc. etc; când se întorcea către mine să se răzbune, eu săream în picioare, în semn de salut la intrarea profesorului în clasă și atunci Fredi era derutat, nu știa dacă a venit Hauben sau nu, și renunța la intenția lui. O dată, de două ori, de "n" ori se repeta această figură până într-o zi, Fredi al meu nu s-a mai putut abține, dar... spre ghinionul lui, tocmai în acea zi a intrat într-adevăr profesorul Hauben în clasă și a asistat înmărmurit la scena cum Fredi dădea în mine care stăteam în picioare în poziție de drepti să-l salut pe domnul profesor. Nu mai țin minte ce urmări a avut acest act de indisciplină, dar de atunci, prietenul meu Fredi suporta cu stoicism toate șicanele, numai să nu-l mai prindă Hauben, cum lovește pe "un nevinovat".

Era ora de religie cu Prof. Goldstein, zis "Sheket" (tăcere, în ebraică); noi, văzându-l tânăr și lipsit de experiență, cu toate că în sinea noastră țineam la el, că vedeam că e "băiat bun", plin de entuziasm și convins de misiunea lui, totuși șăgălnicia din noi ne împingea să-l provocăm, că repede se enerva, dar totodată știam că nu ne va face niciun rău, nu era în stare de așa ceva.

Într-o zi, eram iarăși pus pe rele, nu știu cu ce l-am supărat, când dintr-odată, pierzându-se cu firea, s-a răstit la mine: "Felder, scoală-te în picioare și spune-mi cum te cheamă!"

Epilog: dacă am fi știut noi atunci ce soartă tragică îl va pândi nu peste mult (a pierit odată cu cei de pe vaporul Mefkure, torpilat în 1944), cred că ne-am fi abținut...

Scriind aceste rânduri îmi aduc aminte de încă multe fapte petrecute în viața noastră școlară ca de exemplu:

- cu "Pepi" (Prof. Grosz, profesorul nostru de chimie și fizică) care a spus fraza aceea celebră care a intrat în analele școlii: "... și atunci să vedem cum pornește o rază invizibilă..."

- sau într-o oră de geografie cu "teribilul Farkas" care, stând la catedră în fața hărții Japoniei, cu mâna lui uriasă păroasă de gorila, măturând suprafața întregii insule, ne spunea: "Tokio se găsește cam pe aici.."

- sau dacă vă mai aduceți aminte de pasiunea noastră pentru fotbal, atunci aveam încă cursuri la Liceul vechi, în fiecare pauză ieșeam și băteam mingea. Degeaba suna clopoțelul, venea portarul să ne avizeze să intrăm în clasă, închidea ușa prin care se intra în corpul de clădire a școlii, noi săream atunci pe fereastra clasei noastre ce dădea înspre curte abia în ultimul moment, când ne strigau colegii că vine profesorul. Cu ocazia unei astfel de intrări grăbite, cel care sărise înaintea mea, luându-și avânt, lovindu-mă cu bocancul peste gură, mi-a scos un dinte din față.

- sau când a venit Angelica Rozeanu la sala noastră frumoasă de gimnastică să dea câteva mingi cu fiecare dintre noi care îndrăgeam ping-pong...

Friedland C. Alfred

Născut la 23 Aprilie 1926 la Viena (Austria)

Liceul "Moise Nicoară" Arad 1936-1940 (cl. 1-4)

Liceul Israelit Timișoara 1940-1941 (cl. 5)

Liceul Teoretic Evreiesc Arad 1941-1944 (cl. 6-8)

Bacalaureatul în Novembrie 1944 la Arad

1944-1949 - Studii de Chimie la București și Cluj

Iunie 1949 - Chimist la Fabrica de vopsele "Polychrom" Arad

Februarie 1950 - Alia, chimist la fabrica de vopsele "Zevah" Haifa

1951-1954 - Ministerul Apărării, Secția Științifică (conservarea materialelor, corозиune) în cadrul serviciului militar

1954-1989 - Societatea de Electricitate, Oficiul Central, ca Șef Chimist

Căsătorit cu Eva - Hava în 1964.

Pensionar, locuiește în Tel-Aviv.

Membru în conducerea ordinului Bnei-Brit.

Goldhagen Herbert

Numele de familie schimbat după alia : Ginegar Itzhak

Născut în 1926 la Cernăuți.

Școala primară: 1932-1936

Liceul Israelit din Timișoara : 1936-1940

Deja în această perioadă a fost activ în mișcarea sionistă. În consecință a reușit să plece încă din anul 1941 în Palestina în cadrul "Aliat Hanoar".

Ajuns în țară, a fost primit în Kibutzul "Ginegar" (de unde și-a luat noul nume) și unde a stat din 1941 până în 1943..

Din Kibutz s-a înrolat în Palmah și a fost trimis la curs de ofițeri.

În perioada 1947-1948 a participat la însoțirea convoaielor spre Ierusalim.

După Războiul de Independență a fost trimis la studii superioare în Elveția unde s-a specializat în educarea copiilor handicapați.

După întoarcerea în țară a devenit unul din pionerii învățământului special pentru copii handicapați. **A înființat și a condus timp de peste 30 ani școala "Națiunile Unite" din Haifa, școală specială pentru copii handicapați; această școală poartă azi numele lui.** A fost unul din membrii fondatori și mulți ani președintele societății pentru ajutorarea copiilor handicapați (AKIM). A ținut cursuri la Universitatea din Haifa despre problemele învățământului special și a publicat numeroase articole în acest domeniu. A avut activitate bogată și în cadrul Conferințelor și Congreselor internaționale pe teme de învățământului special, fiind personalitate recunoscută în acest domeniu pe plan internațional.

În 1963 a fost trimis în SUA unde și-a luat gradul de Master la universitatea de la Syracuse.

S-a pensionat în 1983 după o activitate bogată și îndelungată, fiind iubit și apreciat în toate domeniile în care a lucrat.

A decedat în 1993.

A fost căsătorit și a avut 2 copii. Băiatul a decedat, fiica s-a specializat și ea în domeniul învățământului pentru persoane cu dificultăți, locuiește în prezent în Ramat Ishai, Israel.

György Francisc

Născut în Timișoara, 1925

A urmat școala primară de stat din Timișoara-Elizabetin (1932-1936) și primele 4 clase de liceu (1936-1940) la liceul C.D. Loga din Timișoara.

Între 1940-1944 a fost elevul Liceului Israelit din Timișoara.

Între 1943-1944 a lucrat în diferite detașamente de lucru din Timișoara, continuând să învețe în orele libere de după lucru.

Începând din 1941 a devenit membru activ al mișcării sioniste (Hanoar Hatzioni) fiind colaborator apropiat al unuia din conducătorii acestei mișcări (Schwarz Iosef).

A fost unul dintre colegii cei mai iubiți din clasă, mereu optimist și activ.

În vara anului 1944 a plecat la Galați, apoi la Constanța pentru a face parte din grupul de tineri sioniști care au încercat să plece din România cu unul din cele trei vapoare care au fost angajate în acest scop de Sohnut.

S-a îmbarcat pe **vaporul Mefkure**, care a fost torpilat de Germani, la scurt timp după plecarea din Constanța, în 3 August 1944. Din cei 350 de tineri care s-au aflat pe Mefkure au reușit să fie salvați doar 5. Feri n-a fost printre ei....

Harmat Ladislau

Născut la Timișoara, 1925

Școlă primară: 1932-1936

Liceul Israelit din Timișoara: 1936-1940

După venirea la putere a legionarilor, a întrerupt învățătura liceală și a învățat meseria de electrician.

Între 1943-1944 a lucrat în cadrul diferitelor detașamente de muncă obligatorie din Timișoara și din apropiere.

După eliberare a lucrat ca electrician în Timișoara fiind foarte apreciat la locul lui de muncă.

A plecat din România odată cu primele grupuri de emigranți legali și s-a stabilit în Israel, lucrând ca profesor la școala profesională pentru electricieni în Natzeret.

A fost sculptor amator foarte talentat și a organizat în Natzeret o asociație de sculptori amatori în cadrul căreia a fost foarte activ.

A decedat în 1991 după o boală grea.

A fost căsătorit din România cu Bing Hedi. S-a căsătorit a doua oară în Natzeret cu o profesoară de limba engleză. Din prima căsătorie a avut un băiat care a murit eroic în Războiul de Yom Kipur. Din a doua căsătorie a avut un băiat și o fată.

Hirsch Gabriel Jean

Numele actual: Banat Gabriel

Născut la Timișoara în 1926

1932-1940 : Școala primară și primele clase de liceu la Timișoara (Liceul Israelit)

A început să cânte la vioară din fragedă tinerețe. La vârsta de 12 ani a fost descoperit de marele compozitor maghiar, Béla Bartók, după care a fost primit la cursurile Academiei de Muzică din Budapesta pe care le-a urmat chiar și în condițiile vitrege impuse de perioada războiului și a legilor antisemite.

După război, a plecat în Statele Unite unde a fost lansat de către George Enescu la debutul său de la Town Hall din New York. În Statele Unite, Nathan Milstein i-a ghidat cariera de solist. A dat recitaluri în toată America "de la coastă la coastă" și a cântat ca solist în SUA și în Europa. A cântat la Carnegie Hall și cu Filarmonica din Londra la Festival Hall. "Musical America" l-a caracterizat ca fiind de "prima linie". A apărut ca solist cu orchestrele Haag Residentie, Orchestrele de Radio Paris și Hamburg, Filarmonicile din Detroit, Baltimore și New York. A făcut parte din rândurile Filarmonice din New York începând din 1970. Totdeuna activ în calitate de muzician de cameră, Gabriel Banat a fost membru al cvartetului Galimir, a trioului Albeneri., a festivalului Marlboro și în mod curent a Ansamblului Filarmonic de Cameră.

El a rămas în continuare dedicat muzicii contemporane începând cu Bartók și Kodály. Mai mulți compozitori americani i-au dedicat compoziții pe care le-a introdus în programele lui în SUA și în Europa și le-a înregistrat pentru prima oară.

Din 1980 interesul lui în cercetare a rezultat în publicarea în facsimile a mai multor volume de manuscrise redescoperite provenite din secolele 17 și 18. Cel mai recent reprezintă o descoperire importantă: a găsit și a publicat manuscrisele originale a celor cinci concerte pentru vioară ale lui Mozart, din care 4 au fost considerate pierdute în cursul celui de al doilea Război Mondial. Banat a cântat întregul ciclu cu ocazia unor călătorii repetate în Japonia.

A fost profesor și conferențiar la Smith College, Hart College of Music și la Universitatea din New York; a condus clasele de Master la Toho și la Tokyo Geidai în Japonia.

În 1990 a condus un grup de 12 colegi într-o serie de concerte de muzică de cameră la un festival prestigios din Germania.

Este violonist în orchestra "Banat-Kagan Chamber Players" care dă o serie de concerte de muzică de cameră foarte apreciate de public în Lincoln Center Library.

Jakab Iosif

Născut în 1925 la Arad

Studii primare: Timișoara - Fratelia

Studii liceale: Timișoara, Liceul C.D. Loga 1936-1940, Liceul Israelit 1940-1941

Arad, Liceul Evreiesc 1941-1944

Bacalaureat: Arad 1944

Studii Universitare: Politehnica din București, 1944-1949

Locuri de muncă: Radiodifuziunea Română, Institutul de Mecanică Aplicată București, Institutul de Cercetări Electrotehnice ICPE București, Institutul de Cercetări Electronice ICE București.

În prezent pensionar.

Este autorul, singur și în colaborare, a unui număr de comunicări și articole prezentate și publicate în România și alte țări și a unei cărți.

Domeniul principal de activitate: Aparat electronice de măsurare a mărimilor neelectrice.

Este laureat al Premiului Academiei Române (1963).

Kallai Tiberiu

Născut în 21.06.1926

Școala primară Israelită din Timisoara-Iosefin (1932-1936)

Liceul Israelit din Timișoara (1936-1940)

1944: Muncă obligatorie

Din 1945 marochinar

Între 1948-1949 : În armată, la Oradea

În 1953 : Normator la Sovromconstructii Reșita

Între 1954-1959: La Trustul Regional de Construcții Timișoara

În 1960 am sosit în Țară (Israel) și până în 1988 am avut un atelier de marochinărie împreună cu fratele meu.

Din 1988 sunt pensionar, dar lucrez cu o jumătate de normă într-un birou de voiaj.

Kallai Victor

Născut în 21.06.1926

Școala primară Israelită din Timisoara-Iosefin (1932-1936)

Liceul Israelit din Timișoara (1936-1940)

1944: Muncă obligatorie

Din 1945 marochinar

Între 1948-1949 : În armată, la Oradea

În 1960 sosit în Tara (Israel) și până în 1988 a avut un atelier de marochinărie împreună cu fratele său, Tiberiu.

Din 1988 pensionar, dar a continuat să lucreze cu o jumătate de normă ca reprezentantul firmei "Elysee" (stilouri)

Decedat în 22.11.1992

Katz Andrei

Născut în Timișoara 1926

A fost fiul Cantorului Katz, persoană foarte simpatizată în cadrul comunității.

A urmat Școala Primară Israelită din Iozefin între 1932-1936

A urmat Liceul Israelit din Timișoara între 1936-1944

În 1944 a fost câteva luni în detașamente de lucru în Timișoara.

După 1944 a urmat cursurile facultății de ingineri textiliști de la Politehnică din Iași

După 1950 a lucrat ca inginer la Uzinele Textile din Timișoara. A ajuns la funcția de șef de serviciu de plan, fiind foarte apreciat la locul de muncă, stimat și iubit de colegi.

A decedat în 1989 după o boală îndelungată.

A fost căsătorit de două ori. A avut o fată din prima căsătorie și un băiat din a doua.

Kinsky Ștefan

Născut 1925.

Școala primară 1932-1936 la Școala Normală din Timișoara.

1936-1940: Liceul de Stat C.D. Loga din Timișoara.

1940-1944: Liceul Israelit din Timișoara

Am terminat Liceul Israelit în 1944, ultimii ani în paralel cu Muncă Obligatorie după moda de pe atunci. După bacalaureat, în 1946, m-am căsătorit cu Reiter Grete și din acest moment nu am mai avut de confruntat decizii mici și mari. În 1947 s-a născut Ivan. Cu toate acestea am terminat Politehnica din Timișoara 1949 și am început activitatea profesională la Radiodifuziunea Română în București.

Cu mult respect mă gândesc la profesorii care au contribuit la formarea noastră, în special la Neumann Marika, Gross Pepi, Markus din cauza căruia mi-a plăcut limba latină, Hauben cu cunoștințele de istorie, Deznai care a încercat să infiltreze în noi cultura generală și Pitzege (Goldenblum) care, în timpul scurt care ne-a predat, a câștigat recunoștința noastră.

În 1950 am predat actele pentru emigrare în Israel ceea ce s-a și realizat cu o întârziere de 12 ani în 1962. În 1950 s-a născut Ditte, Grete a devenit profesoară de matematică datorită lui Neumann Marika care a recomandat-o la un liceu. Numele copiilor reflectă și convingerile mele politice: am fost membru de partid din 1945 până în 1950 când am predat actele și carnetul de partid ceea ce pe atunci în plin stalinism a fost un act neobișnuit.

Din 1950, ca un element dubios, am lucrat în munci sub calificarea mea, ca operator și am fost transferat la Radioficare. Mai târziu am fost rechemat la Radiodifuziune unde am lucrat până în 1958 când, ca preluu la valul de emigrări în Israel, am fost **ales ca un exemplu, pentru cei care ar vrea să plece, să știe ce le așteaptă. S-a făcut o ședință plenară în care crimele mele au fost enumerate și am fost dat afară cu HCM-1062 ca dușman al poporului.**

După vreo trei luni am fost angajat la Spitalul Vasile Roaită de către profesorul Spirchez care a avut curajul să angajeze un "dușman al poporului"; pentru acest curaj precum și atitudinea lui în general îi sunt recunoscător și acuma. În 1962 am emigrat în Israel și după o lună de Ulpan am început să lucrez la un laborator de Electronică medicală. Am părăsit laboratorul după o lună, deoarece ploaia a căzut pe masa mea de lucru.

Am fost angajat la un alt laborator de electronică "Moshe Bassin Electronic Engineering" (25 de angajați) care mai târziu a devenit "Motorola Israel" unde am lucrat în diverse funcții din 1962-1990 (2500 de angajați), când am ieșit la pensie, continuând să lucrez parțial până azi. Am lucrat în dezvoltare, în domeniul transmiției de date digitale cu aparate de radio, cea mai înaltă funcție la care am ajuns fiind cea de "Chief Scientist" la Motorola Communications. Pe lângă muncă mă ocup cu Video, PC, Șah și în trecut am jucat cu deosebită plăcere tenis.

Grete a ieșit deasemenea la pensie și mai predă la o clasă. Ivan a devenit inginer electronist și lucrează ca director tehnic a unei firme americane în Israel. Din partea lui am două nepoate,

amândouă geniale. Ditte trăiește la Princeton în New Jersey, s-a specializat în programare, din partea ei am un nepot și o nepoată, deasemenea geniali.

Klein Erwin

Născut 1925 la Timișoara.

1932-1936: Școala de Aplicație, lângă Școala Normală Timișoara

1936-1940: Liceul Piarist, Timișoara

1940-1944: Liceul Israelit, Timișoara

1944: Examenul de bacalaureat, Arad

1945-1950: Școala Politehnica Timișoara, Facultatea de Construcții

1953: Diploma de Inginer Construcții Civile și Industriale

1950-1963: Șef Grup de Șantier Trust 5 Brașov

Șef Grup de Șantier Trust 12 Timișoara

Plecat în Israel 1963, stabilit la Haifa

1966-1990: până la pensionare, inginer constructor la "Israel Petrochemical Ltd." Haifa

Între anii 1979-1982, angajat cu contract la "Societe Naționale Ivoirienne de Travaux" Abidjan - Africa

- Căsătorit cu Barat Judit (Budapesta) la Brașov în 1953

- Am doi băieți, Gabi (1956) și Miki (1966), precum și două nepoate, Shelley (1987) și Tamy (1995)